

'Bij de gate laat ik een traantje'

Jadey Pietrasiewicz zondag tijdens haar laatste koers op Duindigt.

FOTO HAAGSE

TOPSPORT.NL/PATRICK DOLKENS

DEN HAAG

Jadey Pietrasiewicz reed afgelopen zondag haar laatste koers op Renbaan Duindigt. De 31-jarige talentvolle Haagse jockey emigreert volgende week naar het Australische Melbourne om er fulltime Engelse volbloedpaarden te gaan trainen. „Ik had het gevoel stil te staan in mijn ontwikkeling hier.“

ANDRÉ BUURMAN

Voor alle duidelijkheid, Jadey Pietrasiewicz, dochter van een Poolse vader, is niet van plan om in Melbourne haar carrière als jockey voort te zetten. „Het trainen van paarden, dat is voor mij het mooiste wat er is,“ benadrukt ze. „Ik kan daar in Australië mijn ei kwijt. Het is een enorme stap. Een dubbel gevoel ook. Het achterlaten van familie en zoveel vrienden, het komt almaar dichterbij. Volgende week is het zover. Ik vrees dat er wel de nodige traantjes gaan vallen straks als ik op Schiphol naar de gate loop. Maar nog even niet aan denken.“

„Mijn vrienden zeggen dat ik iemand ben, die dromen achterna jaagt. En dat klopt ook wel. Maar ik ben allesbehalve een dromer. Wat eenmaal in dat hoofd van mij zit, dat is er moeilijk uit te krijgen. Typisch ik. Eigenwijs? Ach, misschien wel. Daar is toch niks mis mee.“

Haar besluit om zich voorgoed in het Australische Melbourne te vestigen, staat eigenlijk al een tijdje vast. Tot juni van dit jaar zat de geboren Haagse al voor zeven maanden in down-under tussen voornamelijk Engelse volbloedpaarden. Het was daar ook dat ze Tom, de liefde van haar leven, tegen het lijf liep. „Australië en met name Melbourne was voor mij een openbaring wat betreft de paardensport. In niets met hier te vergelijken,“ zegt ze zittend op een bankje op Renbaan Duindigt, waar ze even eerder met de Arabische volbloed Raya C haar laatste overwinning op Nederlandse bodem boekte. „Alles draait daar om de paardensport, lijkt het wel. De bakker, de slager en de boekhouder, eigenaar van één of meer renpaarden, het is er de normaalste zaak van de wereld.“

„Hier moet ik zijn, hier moet ik blijven, wil ik wat in de paardensport bereiken. Dat was wat ik constant tegen mezelf zei toen ik er bijna een jaar geleden voor het eerst mijn ogen goed de kost kon geven. De verhalen hoe belangrijk en groot de paardensport in Australië is, ik had er al het nodige over gelezen en gehoord. Maar dan nóg kon ik me er nauwelijks enige voorstelling van maken. Tot het moment je er met je neus bovenop zit. Melbourne ademt als het ware paardensport. Ik had eigenlijk al een paar jaar eerder willen gaan, maar er kwam steeds wat tussen.“

Duidelijk is zij ook als ze zegt dat er voor haar in Nederland geen toekomst meer is in de paardensport. „Het gevoel hebben om stil te staan in je ontwikkeling, ik kan er slecht tegen. Dan word ik ongeduldig en gaat het overal kriebelen. Weg hier, dacht ik op een gegeven moment. En dat moment is nu aangebroken. Afgelopen zondag reed ik mijn laatste winnaar op Duindigt. Heel bijzonder. Voor zondag kreeg ik

nog twee gastritten aangeboden. Maar ik heb nee gezegd. In deze sport moet je altijd voor honderd procent geconcentreerd zijn. En dat kan niet als je met je hoofd eigenlijk al halverwege Australië zit.“